
Henrik Dedichen

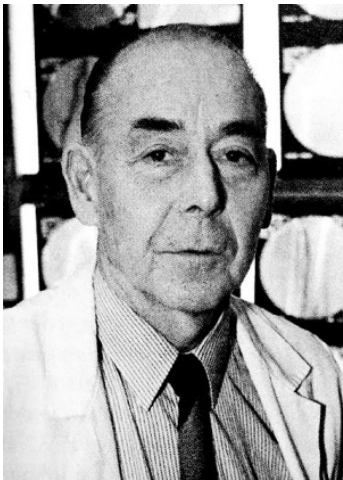
MINNEORD

TOR LEIF FLØRENES

ANN-KARINE KIRKEBY

STEIN KOLDSLAND

MONS LIE

Dr. Henrik Dedichen døde 5. desember, 99 år gammel.

Han ble cand.med. i 1952, spesialist i generell kirurgi, torakskirurgi og karkirurgi og dr.med. i Oslo i 1977. Han tjenestegjorde ved kirurgiske avdelinger i Narvik, Halden, Vänernsborg, Vestfold sykehus og Rikshospitalet, og var stipendiat ved State University i New York. I perioden 1967–73 var han reservelege og overlege ved Aker sykehus, og fra 1974 var han på Ullevål sykehus, hvor han ble til han gikk av med pensjon i 1996.

Dedichen hadde en betydelig vitenskapelig produksjon, hovedsakelig om sirkulasjonsfysiologi og karkirurgi. Han publiserte også en rekke eksperimentelle studier om forholdet mellom hjertets minuttvolum og bloddistribusjon under ulike sirkulatoriske tilstander.

Dedichen var med på den spede begynnelse av karkirurgi, og han var med på å stifte Norsk karkirurgisk forening. I *Karkirurgiens historie i Norge*, der han var en av redaktørene, skrev han: «Jeg har opplevd karkirurgi fra nok så primitiv endarterektomi til in situ bypass. I sannhet en stimulerende tid uten at jeg selv var klar over hvilken historiske epoke jeg opplevde.»

Han var en teknisk dyktig kirurg med et godt klinisk skjønn. Han var en del av nyretransplantasjonsteamet på Ullevål, som startet med Skandinavias første vellykkede vevstransplantasjon i 1953. I disse første årene ble dette nærmest betraktet som eksperimentell kirurgi, og Dedichen bidro i vesentlig grad til denne pionervirksomheten.

Under den tyske okkupasjonen deltok han som gymnasiast i «gutta på skauen», og i 1962 tjenestegjorde han som oberstløytnant i FN-styrkene i Kongo, der han fikk deltakermedalje.

Han var en ivrig friluftsmann og gikk Norge på langs i etapper. Ingen kjente dette landet bedre enn ham, og få har utnyttet det med større glede. Som 90-åring la han kajakken på biltaket, kjørte til Fornebu og padlet over fjorden. Han hevdet den gang, ikke uten stolthet, at han var den i landet som hadde flest år i kajakk.

Vi var hans medarbeidere på Aker og Ullevål og venner gjennom mange år. Vi opplevde med hvilken sjenerøsitet han delte sine kunnskaper og tekniske ferdigheter. Han var interessert i kunst, særlig malekunst, og også her var han en inspirerende samtalepartner. Han hadde en lun, smittende og intelligent humor. Da han som nyslått pensjonist ble intervjuet, spurte journalisten om han husket noen han hadde reddet livet på. Ja ett tilfelle husket han godt. «Jeg stod på bussholdeplassen foran Ullevål sykehus, da en eldre dame var på veg ut i veibanen. Jeg så en bil komme i stor hastighet, grep fatt i damen og fikk henne inn på fortauet. Henne reddet jeg helt klart livet på».

Vi vil minnes Henrik Dedichen for hans sjenerøse inspirasjon på så mange områder, og vi er takknemlige for tiden som hans samarbeidspartnere og venner.

Publisert: 19. januar 2026. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.26.0015
Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 24. juni 2026.